

Sygn.akt III AUa 731/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka

Sędziowie: SO del. Sławomir Bagiński (spr.)

SA Maria Jolanta Kazberuk

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2013 r. w B.

sprawy z odwołania A. K.

przeciwko Zakładowi Emerytalno - Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 kwietnia 2013 r.
sygn. akt IV U 64/13

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 731/13

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych decyzją z 13 marca 2012 r. dokonał ustalenia prawa do emerytury policyjnej A. K.. Jej wysokość ustalił w ten sposób, że do wysługi emerytalnej, między innymi okres od 14.06.1997 r. do 31.01.2006 r., zaliczył w wymiarze odpowiadającym długości tego okresu.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył A. K., domagając się jej zmiany poprzez przyjęcie okresu pełnienia służby od czerwca 1997 r. do lipca 2003 r., w wymiarze wynikającym z treści art. 74 ust. 2 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że zaliczenie tego okresu służby w wymiarze 1,5 roku wysługi emerytalnej za rok pełnienia służby jest uzasadnione, gdyż w okresie zawieszenia pozostawał w dyspozycji komendanta, a prowadzone przeciwko wnioskodawcy postępowanie karne zakończyło się wyrokiem uniewinniającym. Następnie komendant (...) Oddziału Straży Granicznej wypłacił odwołującemu wszelkie należności finansowe za ten okres.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, iż wysokość emerytury została ustalona prawidłowo, a mianowicie w oparciu o zaświadczenie z 27 lutego 2012 r. o przebiegu służby, wystawione przez właściwy organ Straży Granicznej.

Nadto odwołujący nie przedstawił innych dowodów na okoliczność pełnienia służby w warunkach uzasadniających podwyższenie emerytury policyjnej. Stąd też odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyrokiem z 17.04.2013 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie zmienił zaskarżoną decyzję i do ustalenia wysokości emerytury policyjnej A. K. uwzględnił okres wysługi emerytalnej od 14 czerwca 1997 r. do 14 lipca 2003 r., licząc za 1 rok służby półtora roku służby.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. K. pełnił służbę w Straży Granicznej. Od 16 marca 1994 r. zajmował stanowisko służbowe w G. P. Kontrolnej w B.. Na mocy decyzji Komendanta (...) Oddziału Straży Granicznej, od 14 czerwca 1997 r. odwołujący został zawieszony w czynnościach służbowych na okres trzech miesięcy, w związku z postawieniem mu zarzutu popełnienia przestępstwa. Następnie zawieszenie zostało przedłużone do czasu zakończenia postępowania karnego w sprawie. Rozkazem z 18 czerwca 2003 r. Komendant (...) Oddziału Straży Granicznej zwolnił odwołującego ze stanowiska służbowego w G. P. Kontrolnej w B. i od 15 lipca 2003 r. mianował na stanowisko służbowe w wydziale kadr i szkolenia, grupie stanowisk tymczasowych. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 27 września 2004 r. w sprawie II K 183/02 A. K. został uniewinniony od zarzuczonego mu czynu.

Sąd Okręgowy stwierdził, że 7 marca 2012 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury policyjnej. Do wniosku dołączył wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie w sprawie II K 183/02 oraz zaświadczenie o okresach pełnienia służby zaliczanej do wysługi emerytalnej w wymiarze za jeden rok służby półtora roku służby, zgodnie z treścią art. 74 ust.2 ustawy z dnia 12.10.1990 r. o Straży Granicznej.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 74 ust.2 ustawy z dnia 12.10.1990 r. o Straży Granicznej funkcjonariuszom służby stałej pełniącym służbę w strażnicach, granicznych placówkach kontrolnych oraz w składzie etatowych załóg jednostek pływających Straży Granicznej zalicza się do wysługi emerytalnej za 1 rok służby półtora roku służby.

Sąd I Instancji wskazał, że obecnie art. 74 ustawy o Straży Granicznej został uchylony przez art. 4 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2012 r., poz. 664). Jednakże na mocy art. 10 ustawy z dnia 11.05.2012 r. funkcjonariuszom Straży Granicznej służby stałej, których emerytura policyjna jest ustalana na podstawie przepisów działu II rozdziału 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, okresy służby, o których mowa w art. 74 ust. 2 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012 r., pełnionej do 31 grudnia 2012 r. zalicza się do wysługi emerytalnej za jeden rok służby półtora roku służby.

W konsekwencji, zdaniem Sądu Okręgowego, materialno-prawna podstawa zaliczenia wysługi w wyższym wymiarze istnieje nadal po 31 grudnia 2012 r., pomimo uchylenia wspomnianego art. 74 ust.2 ustawy z dnia 12.10.1990r. o Straży Granicznej.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sytuacji zawieszenia w czynnościach, a następnie wydania wyroku uniewinniającego, do wnioskodawcy ma zastosowanie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, zgodnie z którym do wysługi emerytalnej zalicza się również okresy pozbawienia wolności i odbywania kary pozbawienia wolności oraz okresy zawieszenia w czynnościach służbowych, w przypadku gdy funkcjonariusz został uniewinniony lub postępowanie karne zostało umorzone, albo gdy nie został ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby.

Sąd Okręgowy wskazał, że przepis ten nie rozróżnia, w jakim zakresie ma mieć miejsce dane zaliczenie do wysługi emerytalnej, czy tylko do podstawowej, czy także do wysługi określonej w art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej. Oba przepisy posługują się tym samym zwrotem „wysługi emerytalnej”. Zatem, w ocenie Sądu I instancji, należy wyciągnąć z tego wniosek, że w razie zawieszenia w czynnościach służbowych, które z racji zakończenia postępowania karnego (uniewinnienie) nie powinno było mieć miejsca, funkcjonariusz ma prawo do kompensaty pełnej. Innymi słowy powinien uzyskać świadczenia ze stosunku służbowego w takim zakresie, w jakim uzyskalby je w toku pełnienia służby. Za istotną okoliczność Sąd Okręgowy uznał, iż odwołujący uzyskał wyrównanie wszelkich świadczeń pieniężnych, a w toku zawieszenia pobierał także równoważnik pieniężny za brak lokalu. W ocenie Sądu I instancji, nie można odmówić skarżącemu prawa do uzyskania wyższej wysługi emerytalnej, gdyż instytucja zawieszenia w czynnościach służbowych, z jednej strony dotkliwie ingeruje w stosunek służby, a z drugiej niesie za sobą ekspektatywę uzyskania należnych praw w razie wyroku uniewinniającego. Równocześnie art. 16 ust. 2 z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji nie ogranicza *expresis verbis* wyrównania wyłącznie do wysługi w wymiarze jeden do jednego.

Wbrew stanowisku organu rentowego, Sąd Okręgowy uznał, że nie jest związany treścią zaświadczenia o przebiegu służby, gdyż w postępowaniu cywilnym sąd orzeka na podstawie swobodnej oceny dowodów. Skoro orzeka co do istoty sprawy, to znaczy, że nie może ograniczyć postępowania wyłącznie do formalnej oceny zaświadczenia o przebiegu służby dla celów emerytalnych. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy podał art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożył Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin (t. j. Dz. U. Nr 8 poz. 67 ze zm.) poprzez niezastosowanie tego przepisu do obliczenia wysługi emerytalnej, a tym samym wysokości emerytury policyjnej;
- naruszenie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin (t. j. Dz. U. Nr 8 poz. 67 ze zm.) poprzez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że organ rentowy powinien uwzględnić do wysługi emerytalnej okres służby odwołującego się od 14.06.1997 r. do 14.07.2003 r., licząc rok pełnienia służby za półtora roku służby;
- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów;
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania od zaskarżonej decyzji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powołał się na treść § 14 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia MSWiA z 18.10.2004 r. i stwierdził, że organ rentowy jest związany okolicznościami faktycznymi i prawnymi wynikającymi z zaświadczenia potwierdzającym okresy służby. W ocenie skarżącego Sąd Okręgowy dokonał nadinterpretacji art. 16 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, wskazał przy tym, że w spornym okresie odwołujący się nie pełnił służby.

W odpowiedzi na apelację odwołujący zasadniczo podtrzymał prezentowane dotychczas stanowisko.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację należało uwzględnić, chociaż nie wszystkie zarzuty w niej zawarte są uzasadnione. Nie są zasadne zarzuty naruszenia prawa procesowego.

Zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów jest gołosłowny. Nie można zrozumieć, na czym miałyby on polegać, skarżący nie przedstawił bowiem choćby jednozdaniowej argumentacji. Podobnie jest z zarzutem sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału. Nie ma zatem potrzeby przeprowadzania dłuższego wywodu w tej kwestii.

Słuszne jest stanowisko Sądu Okręgowego, że w sprawie z zakresu ubezpieczenia społecznego zaświadczenia wystawione przez właściwe organy, w tym organy Straży Granicznej, a dotyczące okresów służby, nie są jedynym dowodem. Za tym stanowiskiem zdaje się opowiadać także organ rentowy, wskazując, że w razie wątpliwości, na przykład co do zgodności zaświadczeń ze stanem faktycznym, organ rentowy może przeprowadzić własne postępowanie wyjaśniające.

W istocie w niniejszej sprawie nie jest sporny stan faktyczny, lecz jego kwalifikacja prawna. Sporne pozostaje to, czy okres zawieszenia wnioskodawcy można zaliczyć do wysługi emerytalnej w wymiarze wynikającym z art. 74 ust. 2 ustawy z dnia października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675) - dalej zwana "ustawą o SG" - w brzmieniu obowiązującym przed uchycieniem tego przepisu.

Decydujące znaczenie ma wykładnia powyższego przepisu oraz wykładnia art. 3 pkt 7 i art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), dalej zwana "ustawą o z.e.f."

Sąd Apelacyjny nie podziela wykładni Sądu Okręgowego. Sąd I instancji powinien był w pierwszym rzędzie dokonać analizy treściowo – znaczeniowej przepisów wchodzących w grę, a wskazanych wyżej. Należało zwrócić uwagę, że art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej jest wyjątkiem od zasady. Z natury rzeczy wynika bowiem, że jeden rok służby, to jeden rok wysługi emerytalnej. Należało sprawdzić, czy art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej prowadzi do modyfikacji normy w zakresie zaliczenia okresu zawieszenia (w odniesieniu do okoliczności sprawy). Z reguły na wstępie ustala się zasadę, a dopiero później sprawdza, czy nie modyfikują jej wyjątki. Jest to istotne, ponieważ znaczenia, bądź zastosowania wyjątków nie powinno się rozszerzać. Także dopiero po przeprowadzeniu wstępnej analizy treści przepisów, z zasady w drugiej kolejności, zwłaszcza kiedy dotychczasowe ustalenia wynikające z wykładni językowej są sprzeczne z logiką lub intencją ustawodawcy (ustaloną na podstawie: materiałów ustawodawczych, celu ustawy lub danej instytucji prawnej, czy też przypisywanych ustawodawcy założeń aksjologicznych), można i należy przeprowadzać wykładnię funkcjonalną (celowościową).

Sąd Okręgowy oparł analizę treściową na stwierdzeniu tego co nie wynika z powoływanych przepisów, tymczasem, o ile to możliwe, w pierwszym rzędzie należy dokonać ustaleń pozytywnych, a zatem tego, co z przepisów wynika.

Z tego względu Sąd Apelacyjny na wstępie przeprowadził własną wykładnię, a dopiero później odniósł się do argumentów przedstawionych przez Sąd Okręgowy.

Punktem wyjścia do rozważań jest definicja pojęcia wysługi emerytalnej określona w art. 3 punkt 7 ustawy o z.e.f. Pojęcie to oznacza: okresy służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej lub Służbie Więziennej, z wyjątkiem okresów zawieszenia w czynnościach służbowych, a także okresy im równorzędne, łącznie z okresami, o których mowa w art. 14 i 16.

Zatem, po pierwsze, zasadą (od której istnieją wyjątki) jest to, że do wysługi emerytalnej nie zalicza się okresów zawieszenia w czynnościach służbowych, a po drugie wysługą emerytalną są okresy równorzędne do okresów służby łącznie z okresami wskazanymi w art. 14 i 16 ustawy. Wskazane wyżej okresy równorzędne to okresy: zatrudnienia przed 1 stycznia 1999 r., opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po 31 grudnia 1998 r. (art. 14 ust.

1), posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe (art. 16 ust. 1); a także okresy pozbawienia wolności i odbywania kary pozbawienia wolności oraz okresy zawieszenia w czynnościach służbowych, w przypadku gdy funkcjonariusz został uniewinniony lub postępowanie karne zostało umorzone, albo gdy nie został ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby (art. 16 ust. 2)

Wynika z tego, że wysługa emerytalna jest to okres, czyli pewien przedział czasu. Inaczej mówiąc, jeżeli okres służby obejmuje jeden rok to i wysługa emerytalna obejmuje jeden rok. Po drugie, okres zawieszenia jest wyróżnionym, a zatem specyficznym okresem. Na tle sformułowań art. 16 ust. 2 nie jest jednoznaczne natomiast, czy jest „okresem służby”, czy okresem „równorzędnym z okresem służby”. Skoro mówi się, że wysługą emerytalną są okresy służby - z wyjątkiem okresów zawieszenia - to oznaczałoby, że okres zawieszenia jest okresem służby, ale nie zalicza się go do wysługi emerytalnej. Z kolei sformułowanie „okresy służby (...), a także okresy im równorzędne, łącznie z okresami, o których mowa w art. 14 i 16” - oznaczałoby, że okresy zawieszenia, w sytuacji późniejszego uniewinnienia, nie są okresami służby, lecz są okresami równorzędnymi z okresami służby. Nie rozstrzygając tej wątpliwości, ponieważ okaże się, że nie jest to niezbędne - nie budzi wątpliwości, że okres zawieszenia nie jest zwyczajnym okresem służby, gdyż nie wykonuje się wówczas czynności służbowych.

Zatrzymując się na razie na regulacji samej ustawy o z.e.f. Treść art. 3 pkt 7 tej ustawy w powiązaniu z jej art. 16 ust. 2 wskazuje, że okres „zawieszenia po uniewinnieniu”, dla celów wysługi emerytalnej, należy traktować jak okres służby, a zatem zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 funkcjonariuszowi przysługuje 2,6% podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby.

Treść art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej jest następująca: Funkcjonariuszom służby stałej pełniącym służbę w strażnicach, granicznych placówkach kontrolnych oraz w składzie etatowych załóg jednostek pływających Straży Granicznej zalicza się do wysługi emerytalnej za 1 rok służby półtora roku służby.

Zaliczenie do wysługi emerytalnej okresu zawieszenia w sytuacji uniewinnienia w wymiarze „za 1 rok służby półtora roku służby” wymagałoby uznania, że okres zawieszenia jest pełnieniem służby w strażnicach, granicznych placówkach kontrolnych oraz w składzie etatowych załóg jednostek pływających Straży Granicznej. Z całą pewnością tak nie jest. Zwrócić należy uwagę, że okres służby jest czym innym niż okres pełnienia służby. Pełnienie służby wskazuje na aspekt czynnościowy – faktyczne wykonywanie czynności służbowych. Należy też zwrócić uwagę, że celem art. 74 ust. 2 było stworzenie przywileju, z powodu uciążliwości służby we wskazanych miejscach. Takiej uciążliwości nie ma w sytuacji zawieszenia. Potwierdza to argumentacja przedstawiona w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 16 listopada 2012 r., (...) SA/Wa (...) (LEX nr 1249051). „Istota sporu tkwi w wykładni art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej. Wykładnia celowościowa tego przepisu wskazuje, że celem ustawodawcy było szczególne uhonorowanie tych funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w określonych rodzajach placówek granicznych. A zatem to szczególne uhonorowanie należy się niewątpliwie tym funkcjonariuszom, którzy faktycznie służbę tę pełnili, nie zaś pozostawali jedynie w służbie. Pełnienie służby jest bowiem związane z rzeczywistym wykonywaniem czynności służbowych, zgodnie z posiadanym zakresem obowiązków i uprawnień na zajmowanym stanowisku służbowym.”

Wynika z tego, że brak jest podstaw, aby zaliczyć wnioskodawcy sporne okresy wymiarze „jeden rok za półtora”.

Sąd Okręgowy na rzecz dokonanej wykładni przedstawił szereg przesłanek rozumowania i argumentów.

Przesłanki o charakterze logiczno-językowym: 1) art. 16 ust. 2 ustawy o z.e.f. nie rozróżnia w jakim zakresie ma mieć miejsce zaliczenie czy tylko do wysługi emerytalnej, czy też do wysługi określonej w art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej; 2) art. 16 ust. 2 ustawy o z.e.f. nie ogranicza *expressis verbis* wyrównania wyłącznie do wysługi w wymiarze jeden do jednego - niczego nie przesądza. Nadto z samego art. 16 ust. 2 ustawy o z.e.f. w żaden sposób nie można wywieść normy, że za jeden rok służby do wysługi emerytalnej zalicza się półtora roku, a jak już wspomniano, art. 16 ust. 2 wskazuje, że jeżeli okres służby obejmuje jeden rok, to wysługa emerytalna obejmuje także jeden rok. To ostatnie stwierdzenie wynika z natury rzeczy. Inne liczenie lat, np. „rok za półtora”, nie jest naturalne - wymagałoby stworzenia pewnej sztucznej konstrukcji. Takiej konstrukcji nie przyjmuje art. 16 ust. 2 ustawy o z.e.f. To, że nie ustanawia on

specyficznego sposobu zaliczania okresów służby do wysługi emerytalnej, nie może być przecież przesłanką tego, że za jeden rok służby zalicza się półtora roku.

Kolejna językowa przesłanka rozumowania przyjęta przez Sąd Okręgowy, że art. 16 ust. 2 ustawy o z.e.f. i art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej posługują się tym samym zwrotem „wysługa emerytalna”, nie wykazuje dostrzegalnego związku z konkluzją, jaką jest wykładnia art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej, dokonana przez Sąd Okręgowy.

Sąd Okręgowy przedstawił także argument aksjologiczny, odwołujący się do idei sprawiedliwości naprawczej - uniewinnienie wskazuje, że zawieszenie nie powinno mieć miejsca, w konsekwencji funkcjonariusz powinien mieć prawo do kompensaty pełnej, powinien uzyskać świadczenie w takim zakresie, w jakim uzyskałby, gdyby pełnił służbę. Argument ten byłby rzeczywiście istotny, gdyby istniała poważna wątpliwość co do treści art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej. Nadto powyższy przepis, ani też inny zawarty w rozważanych ustawach, nie wyraża normy prawnej ustanawiającej uprawnienie do pełnej kompensaty.

Sąd Okręgowy nie podał z jakich przepisów wynika to, że instytucja zawieszenia niesie ekspektatywę uzyskania wszelkich świadczeń w wypadku wyroku uniewinniającego. Jeżeli nawet można taką zasadę uznać, to przywraca ona prawo do zaliczenia do wysługi emerytalnej okresu zawieszenia, lecz w wymiarze „rok za rok”. Wskazana ekspektatywa nie wynika z art. 74 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej, w brzmieniu sprzed 1.01.2013 r. W ocenie Sąd Apelacyjny, nie ma też takiej reguły ogólnej. Rzeczywiście z mocy art. 128 ust. 3 pkt 2 i ust. 4 ustawy o Straży Granicznej, po uniewinnieniu funkcjonariusza zawieszono następuje wypłacenie uposażenia wraz z podwyżkami, a także okres zawieszenia w czynnościach służbowych wlicza się do okresu służby, od którego zależy wysokość lub wymiar należności pieniężnych oraz urlopów lub prawo do nich. Jednakże oznacza to tylko tyle, że funkcjonariuszowi przysługują określone świadczenia i uprawnienia, ale nie oznacza, że przysługują inne niewymienione w tych przepisach - które nie wynikają z norm prawnych. Art. 128 ustawy o Straży Granicznej nie ustanawia normy takiej jaka wynika np. z art. 361 § 2 k.c. Taka norma nie wynika też z ustawy o z.e.f.

Wskazać też należy, że w zakresie świadczeń z zabezpieczenia społecznego dopuszczalność analogii jest w zasadzie niedopuszczalna, ponieważ prawo, w tym zakresie, wyjątkowo ściśle określa przesłanki nabycia uprawnień i sposób obliczania wysokości świadczeń.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 386 §1 k.p.c. orzeczono jak wyżej.